

CINC-CENTS ANYS DEL CIRI VOTIU D'IGUALADA

Monestir de Montserrat // 11-4-2015

Reverendíssim Pare Abat,
 Membres de la comunitat monàstica,
 Germans preveres i diaques,
 Sr. Alcalde de la ciutat d'Igualada,
 Pelegrins igualadins que acompanyeu el ciri votiu en la celebració dels cinc-cents anys del primer ciri votiu de la ciutat d'Igualada a la Mare de Déu de Montserrat,
 Pelegrins que heu pujat a Montserrat,

Germans tots, fills estimats de Déu.

En l'alegria de la Pasqua celebrem l'eucaristia en aquesta monestir de Montserrat. Als peus de la Mare de Déu posem les nostres ofrenes i, amb elles, la nostra vida, la vida dels qui estimem, la vida de les persones dels nostres pobles i ciutats, la vida de tots els homes. Pujar a Montserrat vol dir trobar-se amb la Mare de Déu, a qui venerem sota el títol de Montserrat i és la patrona del nostre país, de les nostres diòcesis. A ella mirem i remirem com a Mare de Déu i mare nostra. Amb ella l'alegria de Pasqua omple encara més, si pot ser, el nostre cor.

La devoció cristiana ha entès i expressat de moltes maneres com Jesús ressuscitat es va aparèixer a Maria, la seva mare. La llum del ressuscitat és una esplendor que passa primer pel «sí» de Maria; de la mateixa manera que l'Encarnació no hauria pogut fer-se realitat sense el «sí» de Maria, sense l'assentiment d'una criatura. Això ens porta a la realitat mariana de l'Església i de la fe cristiana. La salvació és universal, però no és una abstracció, ni un projecte social o polític, per molt preciós que pogués ser. La salvació de Déu passa sempre, sempre, pel cor d'una persona i d'una relació. El que deia sant Agustí: «Déu que t'ha creat sense tu, no pot salvar-te sense tu.» La fe que porta a la salvació és sempre resposta personal a la paraula d'amor de Déu a la humanitat. La fe és el «sí», l'amén, a tota l'acció de Déu en la història de la salvació, un «sí» sense el qual la salvació no pot arribar al cor d'una persona. Això honora Déu, ja que expressa com ell respecta la condició de la llibertat de l'home, que Déu mateix ens ha donat i que, en la mort i resurrecció del seu Fill, Jesucrist, ha rescatat del poder del pecat i de la mort, després del pecat original.

També a tots nosaltres, en aquest dissabte de l'octava de Pasqua, se'ns torna a oferir la possibilitat de renovar el nostre «sí», com el de Maria en l'anunciació, al peu de la creu i en la resurrecció, a l'amor de Déu que ens arriba a mans plenes en Jesucrist, el Fill unigènit de Déu, Fill també de Maria. I nosaltres, tot mirant Maria, tenim en ella el model clar de confiança en Déu i de disponibilitat per a complir la seva voluntat, model de resposta generosa als dons rebuts de Déu.

Els igualadins hem pujat avui en gran nombre per acompanyar l'ofrena del ciri votiu de la ciutat, perquè aquest any fa cinc-cents anys del primer ciri votiu que els consellers de la ciutat van oferir a la Mare de Déu de Montserrat, a fi que els ajudés en els moments de pesta i de calamitat en aquell any 1515. Amb agraïment, durant cinc-cents anys, s'ha fet aquesta ofrena any rere any. Fent-ho un any més, reconeixem la intercessió de la Mare de Déu que ens guarda amb la seva maternal intercessió i, junt amb l'agraïment, presentem també la nostra pregària demanant a la Mare de Déu que continuï intercedint per nosaltres. Fa cinc-cents anys una pesta podia fer molt mal a les persones i a les famílies. En aquest moment continuem necessitant la intercessió de la Mare de Déu en totes les nostres contingències

materials, morals i espirituals. Sabem que ella és Mare de Déu i mare nostra i per això li fem ofrena de pregària d'agraïment i d'intercessió.

En les lectures d'aquest dia hem escoltat com el Senyor ressuscitat va dir als seus apòstols: *Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la Bona Nova de l'evangeli*. Aquest encàrrec missioner ho és per a tota l'Església, per a tots i cada un dels cristians, per a tots i cada un dels qui creiem en Jesús i som presents aquest matí celebrant aquesta eucaristia. El sant pare Francesc ens parla d'una urgència missionera més imperiosa que mai per a tota l'Església. I aquesta necessitat d'evangelitzar és més que evident entre nosaltres, en el nostre país, en els nostres pobles i ciutats, en les nostres famílies. El buit interior, l'aïllament, la tristesa, el pecat que porta a la mort fan estralls en el cor de les persones i de la mateixa societat. El tancament a Déu, de manera subtil, va tancant el cor de les persones en una negació, àdhuc del mateix jo, i porta a la cursa inacabable de tenir més, aparentar més, dominar més. Jesucrist no és un pensador més, un profeta més, una opció més. Sant Pere davant el sanedrí va confessar de Jesús amb valentia i claredat: *La salvació no es troba en ningú més, perquè sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos* (Ac 4,12). És el mateix que canta Mn. Cinto Verdaguer en el sonet al Sant Crist d'Igualada, convidant a mirar la imatge de Crist crucificat: «Fes de son cor que enamorat te crida / cor de ton cor i vida de ta vida, / que Jesucrist és l'ànima del món.»

Francesc, el nostre Sant Pare, ens diu: «La joia de l'evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament. Amb Jesucrist sempre neix i reneix la joia» (EG, 1). La trobada amb Jesús és la font de l'alegria en el més pregon del cor de tota persona. Ningú no pot trobar-se amb Jesús si algú no li dona testimoniatge de qui és Jesús i del seu amor, amb la vida i amb la paraula explícita i clara. Per això mateix és clar i evident que depèn de tots i cada un de nosaltres que molts germans puguin trobar-se amb Jesucrist, depèn de tots i cada un de nosaltres que la fe cristiana continuï essent significativa i servidora en el nostre país. L'enviament missioner que hem escoltat en l'evangeli d'avui l'hem de fer tots ben nostre i preguntar-nos què hem de fer per a esdevenir més i més una Església en sortida missionera.

No n'hi ha prou amb fer el que sempre hem fet, amb el que anem fent. No n'hi ha prou amb afirmar que l'Església és santa i immaculada i, al mateix temps, formada per nosaltres pobres pecadors. Ens cal anar més enllà i demanar a l'Esperit Sant que la Pasqua de Jesucrist, la seva mort i resurrecció, donin en nosaltres els fruits de santedat i de testimoniatge que la nostra societat, el nostres germans i germanes necessiten. Demanem la intercessió de la Mare de Déu de Montserrat perquè l'Esperit Sant ens faci del do de la valentia, de la llibertat, de l'audàcia, del qual eren omplerts els apòstols, per a proclamar davant de tothom el nom de Jesús, el Salvador de la humanitat. Ells es van trobar amb Jesús i no podien deixar de dir el que havien viscut: *Nosaltres no podem deixar de dir el que hem vist i sentit*. Aquesta és la veritable missió, la veritable evangelització: «La missió és allò que l'amor no pot callar» (Francesc, Quaresma 2015).

Hem pujat a Montserrat portant a les nostres mans l'ofrena a la Mare de Déu, i hem de baixar de Montserrat i anar a les nostres cases amb el cor ple de la certesa de l'amor de Déu. La Pasqua ens diu ben clar: l'Amor ha vençut la mort. Que aquesta sigui la Bona Notícia que portem als nostres germans, perquè el regne de la mort no

faci estralls entre nosaltres, sinó que la vida es manifesti en la bellesa de l'amor misericordiós rebut i ofert als nostres germans.

Santa Maria, Mare de Déu de Montserrat, pregueu per nosaltres, perquè siguem sempre el poble que camina amb esperança, amb la certesa que l'amor de Déu no ens abandona mai. Amén.